

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

8^η Ιανουαρίου 2012
ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
(Ματθ. Δ' 12-17)

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

«Ο λαός ό καθήμενος έν σκοτει είδε φως μέγα και τοίς καθημένοις έν χωρα και σικα θανάτου φως άνέτειλεν αυτοίς» (Ματθ. ιδ' 16)

Είναι γνωστό πόσο έμφυτη είναι ή αγάπη του ανθρώπου προς τώ φώσ. Αν υποθέσουμε ότι κάποια στιγμή και για λίγο χρόνο έπικρατούσε ένα πυκνό σκοτάδι, τότε ό άνθρωπος θα τρόμαζε, θα τόν περιέλουζε ένας φόβος. Γι' αυτό όλοι οί λαοί έλάτρευσαν τώ φώσ και την φωτιά. Τόσο πολύ τώ λάτρευσαν, ώστε να νομίσουν ότι είναι θεός.

Με την πάροδο τών αίωνων ό άνθρωπος προσπάθησε να βρει στο ύλικό φώσ ένα άλλο φώσ, ένα πνευματικό φώσ, μια ιδέα φωτεινή, την όποία και λάτρευσε.

Έτσι πέρασε ό άνθρωπος από τή λατρεία του φυσικού φωτός στη λατρεία του νοητού φωτός, τών ιδεών δηλαδή, αλλά και πάλι βρισκόταν σε μια ειδωλολατρεία. Διότι ούτε τώ αισθητό φώσ, ό ήλιος, ούτε τώ νοητό φώσ, οί ιδέες, είναι θεός. Ωστόσο, την εικόνα του άληθινού φωτός την προανήγγειλε ό Προφήτης Ήσαΐας 800

χρόνια πριν έρθει στον κόσμο τὸ ἀληθινὸ φῶς, ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Προφήτη (κεφ. θ΄) τὰ ἐπαναλαμβάνει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος: «Ὁ λαὸς ποὺ καθόταν στὸ σκοτάδι εἶδε φῶς μέγα καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ βρισκόντουσαν στὴ χώρα ποὺ τὴν σκίαζε ὁ θάνατος ἀνέτειλε τὸ φῶς, ὁ Ἰησοῦς Χριστός». Εἶναι ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, τὸ ἀληθινὸ φῶς, ὁ δημιουργὸς τοῦ αἰσθητοῦ φωτός, ὁ κτίστης καὶ δημιουργὸς ὄλων ἐκείνων ποὺ θεοποίησε ὁ ἄνθρωπος.

Οἱ ἄνθρωποι εἶδαν αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, πῆγαν γιὰ μιὰ στιγμή κοντά του, γρήγορα ὅμως ἔκαναν πίσω καὶ ἀπομακρύνθηκαν. Καὶ θὰ γράψει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «...τὸ φῶς ἐλήλυθε εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς» (γ',19). Τὸ φῶς ἦρθε στὸν κόσμο, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ἀγάπησαν περισσότερο τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ φῶς.

Περίεργη ἡ κίνηση αὐτὴ τῶν ἀνθρώπων! Ἐνῶ ἀγαποῦν τὸ φῶς, ἀναζητοῦν τὸ φῶς καὶ περιμένουν τὸ φῶς, ὅταν ἔρχεται τὸ ἀληθινὸ φῶς νὰ τὸ πλησιάσουν γιὰ λίγο καὶ νὰ φεύγουν. Μήπως κάτι φταίει στὸ φῶς; Μήπως κάτι φταίει στοὺς ἀνθρώπους; Ἀναμφισβήτητα, στὸ φῶς δὲν ὑπάρχει «τροπῆς ἀποσκίασμα», λέει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος. Δὲν ὑπάρχει ἕχνος σκιάς στὸ φῶς. Τότε τί συμβαίνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους;

Οἱ βασικὲς αἰτίες εἶναι τρεῖς: Πρώτη αἰτία εἶναι μιὰ ὑποκειμενικὴ ἀντίληψη τῆς ἀλήθειας. Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος ἐρμηνεύει καὶ καταλαβαίνει τὰ πράγματα ὅπως αὐτὸς θέλει νὰ πιστέψει, ὄχι ὅπως εἶναι στὴν πραγματικότητα. Ἄς θυμηθοῦμε τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πέντε χιλιάδων ποὺ χόρτασε ὁ Κύριος. Μόλις ἔγινε τὸ θαῦμα, οἱ μαθητὲς μπῆκαν στὸ πλοῖο καὶ πέρασαν στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης μετὰ τὴ νυχτερινὴ δοκιμασίαν τους, ὅπου ὁ Κύριος τοὺς ἔσωσε. Ὁ ὄχλος ἔχασε τὸν Ἰησοῦ καὶ ὅταν τὸν ξαναβρῆκαν εἶπαν: «Κύριε ἐδῶ εἶσαι;» Τοὺς ἀπαντᾷ: «Μὲ ἀναζητεῖτε, γιατί σᾶς ἔδωσα ψωμί, ποὺ ὅποιος τὸ φάει ξαναπεινᾷ. Νὰ φάτε τὴν τροφή

πού δὲν χάνεται “τὴν μὴ ἀπολλυμένην, ἀλλὰ τὴν μένουσαν” (στ΄,27). Εἶναι ἡ σάρκα μου καὶ τὸ αἷμα μου.» Ὁ λόγος αὐτὸς φάνηκε ἀκατανόητος στὸ πλῆθος καὶ πολλοὶ γύρισαν τὴν πλάτη τους καὶ ἔφυγαν. Γιατί; Διότι μέσα στὸ μυαλό τους εἶχαν σχηματίσει μιὰ ἰδέα, ὅτι ὁ Μεσσίας θὰ εἶναι ἓνα πρόσωπο ἔνδοξο, πού θὰ τοὺς δώσει νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦν. Ἐπομένως εἶχαν λάθος ἀντίληψη γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Μεσσία. Δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Μεσσία εἶναι νὰ σώσει τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, νὰ δώσει ὄντολογικὴ πραγματικὴ σωτηρία, νὰ ἀναστήσει τοὺς ἀνθρώπους πού πεθαίνουν καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσει μετὰ τὸ σῶμα καὶ ψυχὴ στὴ Βασιλεία Του. Αὐτὸ δὲν μπορούσαν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὸ καταλάβουν. Κατὰ βάθος ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκεται καὶ ἀγαπᾶ νὰ μένει σ’ αὐτὴ τὴν ἀντίληψη, γιατί ἐπιθυμεῖ ἓνα Εὐαγγέλιο, ἓνα Χριστὸ πού νὰ ταιριάζει στὰ μέτρα του, ὅπως θὰ ἤθελε ὁ καθένας νὰ εἶναι κομμένο.

Ἡ δευτέρη αἰτία εἶναι ἡ ἁμαρτία πού στέκεται μιὰ τροχοπέδη καὶ δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο νὰ πλησιάσει πρὸς τὸ φῶς, ἀλλὰ ταυτόχρονα γίνεται καὶ μιὰ δύναμη πού ἀπωθεῖ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ φῶς. Γιατί; Λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης πάλι: «ἦν γὰρ πονηρὰ τὰ ἔργα αὐτῶν» (γ΄19), γιατί εἶναι πονηρὰ τὰ ἔργα τους καὶ συνεχίζει: «πᾶς ὁ φαῦλα πράσων οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῆ αὐτοῦ τὰ ἔργα». Ὁ ἁμαρτωλὸς φεύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ φῶς καὶ κρύβεται γιὰ νὰ μὴ ἐλεγχθῆ γιὰ τὶς ἁμαρτίες του.

Ἀδελφοί μου, ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει λόγους νὰ μὴ θέλει τὸ φῶς καὶ νὰ ἀρνεῖται τὴν ἀλήθεια, τὸν Χριστό. Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι βρώμικη. Αὐτὴ ἐπιθυμεῖ τὰ πονηρὰ καὶ τὴν ἁμαρτία καὶ αἰχμαλωτίζει τὸ νοῦ μας, γιὰ νὰ μὴ μπορούμε νὰ πλησιάσουμε πρὸς τὴν ἀλήθεια. Συμβάλλουμε ὅμως καὶ ἐμεῖς, γιατί δὲν θέλουμε νὰ ἀρνηθοῦμε τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτὸ μας.

Ἐπάρχει καὶ μιὰ τρίτη αἰτία, μιὰ μεταφυσικὴ αἰτία πού εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς βεβαίως νὰ εἶναι καὶ ἀμέτοχος. Εἶναι ὁ

Διάβολος πού προσπαθεῖ νὰ ἐπηρεάσει τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴ δεχθεῖ τὴν ἀλήθεια, τὸν Χριστὸ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινό. Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας λέει ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι ὁ «ἄρχοντας τοῦ σκότους», καὶ ἐπειδὴ ξέπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀπὸ μῖσος πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἀπὸ φθόνο πρὸς τὸν ἄνθρωπο, θέλει καὶ ἄλλα λογικὰ ὄντα καὶ κτίσματα νὰ γίνουν ὅμοια μὲ αὐτόν. Βρίσκει, λοιπόν, εἴσοδο, πού τοῦ τὴν ἀνοίγει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς ἁμαρτίες του, μπαίνει μέσα του καὶ κάνει τὴν πνευματικὴ ζημιὰ. Ἐτσι ὁ ἄνθρωπος καὶ μὲ τὴ ζωὴ του καὶ τὰ ἔργα του, ὄχι ἴσως μὲ τὸν νοῦ του, ἀρνεῖται τὸν Χριστὸ καὶ φεύγει.

Ἀδελφοί μου, τὸ φῶς ἦρθε στὸν κόσμο. Ἄν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸν Χριστὸ γιὰ τοὺς λόγους πού ἀναφέραμε, ἂς ἐπιστρέψουμε μὲ τὴν μετάνοιά μας πρὸς αὐτόν.

Ὁ κάθε χριστιανὸς ἂς τοποθετήσῃ τὸν ἑαυτό του στὰ μέτρα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὄχι τὸ Εὐαγγέλιο στὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ γοῦστα του. Αὐτὸ ζητάει ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Θεός. Ἄς μὴ διώχνουμε τὸ Εὐαγγέλιο ἀπὸ τὴ ζωὴ μας καὶ ὡς ἄνθρωποι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι ἀλλὰ καὶ ὡς ἔθνος. Αὐτὸ ἂς εἶναι ἡ δόξα μας καὶ ἡ τιμὴ μας καὶ τότε θὰ λάβουμε τὴ χάρη καὶ τὴ δόξα πού θὰ μᾶς προσφέρει ὁ Θεὸς καὶ στὴν παροῦσα ἀλλὰ καὶ στὴν αἰώνια ζωὴ. Ἀμήν.

π. Α.Μ.

15^η Ἰανουαρίου 2012
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ Λουκᾶ
(Λουκ. ιζ΄ 12-19)

ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ

Τὸ Εὐαγγέλιο πὸ ἀκούσαμε σήμερα, ἀγαπητοί μου, μιλάει γιὰ ἓνα θαῦμα πὸ ἔκανε ὁ Χριστὸς βρισκόμενος κοντὰ σὲ ἓνα χωριὸ μεταξὺ τῶν συνόρων τῆς Σαμάρειας καὶ τῆς Γαλιλαίας. Τὸ θαῦμα αὐτὸ κατέγραφε μόνο ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς πὸ ὡς γιατρὸς συγκράτησε στὴ μνήμη του, καὶ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα θαύματα πὸ ἔκανε ὁ Κύριος λίγο πρὶν μπεῖ στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὑποστεῖ τὸ «ἐκούσιον πάθος»

Τὸν Χριστὸ συναντοῦν δέκα ἄνθρωποι πὸ ἄπασχαν ἀπὸ τὴ φοβερὴ τότε ἀσθένεια τῆς λέπρας. Τί ἦταν ἡ λέπρα; Πρόκειται γιὰ μία βασανιστικὴ ἀρρώστια πὸ ἀλλοίωσε τὸ σῶμα, κοκκίνιζε τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ γέμιζε μὲ λέπια. Δημιουργοῦσε κνισμὸ (φαγούρα) καὶ ἀνψυχία. Καὶ ἦταν ὄχι μόνο βασανιστικὴ γιὰ τὸν ἴδιο ἀλλὰ καὶ ἀποκρουστικὴ γιὰ τοὺς γύρω. Ἄλλαξε καὶ παραμόρφωνε τὸ πρόσωπο. Καὶ τὸ χειρότερο, ἦταν μεταδοτικὴ. Γι' αὐτό, μόλις κάποιος παρουσίαζε τέτοια συμπτώματα, τὸν ἀπομόνωναν καὶ τὸν ὀδηγοῦσαν σὲ τόπο ἐξορίας καὶ μακριὰ ἀπὸ τοὺς ὑγιεῖς ἀνθρώπους.

Αὐτὸς ἦταν καὶ ὁ λόγος πὸ οἱ δέκα αὐτοὶ ἄνθρωποι στάθηκαν «πόρρωθεν», δηλαδὴ μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσαν μὲ ὄλη τὴν δύναμη τῆς φωνῆς τους· «Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς».

Οἱ φωνῆς καὶ οἱ ἱκεσίες τους βρῆκαν ἀπὸ τὸν Χριστὸ ἀνταπόκριση. Τοὺς καλεῖ νὰ πορευθοῦν πρὸς τοὺς ἱερεῖς τους καὶ νὰ δεῖξουν τὰ σώματά τους. Γιατί, ὅπως ὄριζε ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, ἐκεῖνοι ἔπρεπε νὰ βεβαιώσουν ὅτι πραγματικὰ θεραπεύθηκαν ἀπὸ τὴν λέπρα. Καὶ οἱ δέκα λεπροὶ ὑπακούουν στὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ καί,

πρὶν παρουσιαστοῦν στοὺς ἱερεῖς, ἔχουν ἤδη θεραπευεῖ.

Τὴν εὐεργεσία ὅμως αὐτὴ τοῦ Θεοῦ τὴν ἐκτίμησε μόνο ὁ ἕνας καὶ γύρισε καὶ Τὸν εὐχαρίστησε. Καὶ μάλιστα αὐτὸς ὁ ἕνας δὲν ἦταν Ἰουδαῖος ὅπως οἱ ὑπόλοιποι ἑννέα, δηλ. ἀπόγονος τοῦ Ἀβραὰμ καὶ πιστὸς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ Σαμαρείτης, φυλετικὰ ἀπὸ ἕνα γένος ποὺ ἦταν θρησκευτικὸ μείγμα Ἰουδαϊσμοῦ καὶ εἰδωλολατρίας. Καὶ ὅμως αὐτὸς μόνο γύρισε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεό. Καὶ ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Χριστὸς ἐξέφρασε τὸ παράπονό Του: «οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἑννέα ποῦ;». Δέκα ἄνθρωποι εὐεργετήθηκαν καὶ σώθηκαν σωματικά, ἀπ' αὐτοὺς μόνο ἕνας εἶναι ἐκεῖνος ποὺ γυρίζει γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Χριστὸ καὶ τελικὰ νὰ λάβῃ καὶ τὴν πνευματικὴ σωτηρία, «ἀναστὰς πορεύου ἢ πίστις σου σέσωκέ σε».

Ἡ πίστιν τῶν ἑννέα λεπρῶν, ὅπως φάνηκε ἐκ τῶν ὑστέρων, ἦταν ἐπιφανειακὴ, ρηχὴ, χωρὶς ρίζες καὶ περιεχόμενο. Ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ ἀγνωμοσύνη ἦταν τὰ βασικότερα χαρακτηριστικὰ τῆς συμπεριφορᾶς τους· τί εἶναι ὅμως ἡ ἀχαριστία καὶ πῶς φαίνεται μέσα ἀπὸ τὴν συμπεριφορά μας;

Ἡ ἀχαριστία πηγάζει ἀπὸ μία ψυχὴ ἐγωϊστικὴ. Ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἔχει συνηθίσει νὰ γίνεται τὸ κέντρο τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ποτὲ δὲν αἰσθάνεται ὅτι οἱ εὐεργετικὲς ἐνέργειες τῶν ἄλλων ἀποτελοῦν εὐεργεσία, ἀλλὰ τὶς θεωρεῖ ἀπλῶς καθήκον. Ἔτσι λοιπὸν, φτάνει ὁ ἄνθρωπος στὸ ὀδυνηρὸ σημεῖο νὰ μὴν εὐχαριστεῖ οὔτε τὸν ἴδιο τὸ Θεό, ἀλλὰ πολλὰς φορὲς καὶ νὰ τὸν ὑβρίζει, ξεχνώντας τὶς ποικίλες καὶ σωτήριες εὐεργεσίες Του.

Ἡ ρίζα λοιπὸν τῆς ἀγνωμοσύνης εἶναι ὁ ἐγωισμὸς. Ὁ ἐγωιστὴς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἐρευνήσῃ τὸν ἐσωτερικὸ του κόσμον, δὲν μπορεῖ νὰ ἔρθῃρ σὲ αὐτογνωσία καὶ νὰ δεῖ ποιὸς εἶναι. Ἐχει φτιάξῃ ἕνα ψεύτικο εἶδωλο καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς θεωρεῖ ὑποχρεωμένους νὰ τὸν ὑπηρετοῦν. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνη ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος;

Ὁ ἀχάριστος ἄνθρωπος ἔχει γιὰ θεὸ τὸν ἑαυτό του καὶ ζητεῖ ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους του συνέχεια νὰ παίρνει. Πάνω ἀπ' ὅλα καὶ ἀπ' ὅλους εἶναι τὸ ἀτομικὸ-προσωπικὸ του συμφέρον. Ὁ ἀχάριστος ἄνθρωπος εἶναι ὑπερόπτης, ἀχόρταγος, ἀνυπόστατος, ἀπαιτητικός, ἄνθρωπος χωρὶς χάριν. Γι' αὐτὸ ἀκόμα καὶ στίς μέρες μας αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος λόγω τῆς συμπεριφορᾶς του ἀπομονώνεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν κοινωνία. Πολὺ σωστὰ λέει ὁ λαὸς μας ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀσφαλέστερος ἐχθρὸς ἀπὸ τὸν ἀχάριστο εὐεργετηθέντα.

Ἄς ἔρθουμε ὅμως ἀγαπητοὶ μου καὶ στὸν Σαμαρείτη τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ἐκεῖνος εὐχαρίστησε τὸν Χριστὸ γιὰ τὴν θεραπεία του καὶ ὁ Θεὸς δὲν τὸν θεράπευσε μόνο ἀπὸ τὴν σωματικὴ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ψυχικὴ λέπρα, πὺ εἶναι ἡ ἀμαρτία.

Κάθε ἄνθρωπος πὺ εἶναι εὐγνώμων, εὐχαριστεῖ καθημερινὰ τὸν Θεὸ γιὰ τὶς πολλαπλὲς εὐεργεσίες Του. Δὲν ξεχνᾷ τὴν εὐεργεσία καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀνταποδώσει μὲ ὅποιο τρόπο μπορεῖ. Ὁ εὐγνώμων εἶναι ὁ καλλιεργημένος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ἄδολη καὶ ἀπλῆ καρδιά, μὲ τὰ αὐθόρμητα συναισθήματα. Εἶναι ὁ πιστὸς καὶ γνήσιος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, πὺ ἔχει τὴ δύναμη νὰ ἀναγνωρίζει καὶ νὰ τιμᾷ τὸν εὐεργέτη του.

Ἡ ἀναγνώριση ὅλων κατὰ τὸ δυνατόν τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο ἀποτελεῖ τὴν πηγὴ τῆς εὐγνωμοσύνης. Ὅταν λοιπὸν στρέψουμε τὸ βλέμμα μας καὶ δοῦμε τὸν γύρω κόσμον, θὰ πρέπει νὰ ἀναφωνήσουμε: «ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας». Πόσα καὶ πόσα, ἀλήθεια, δὲν ἔχουμε μπροστὰ μας γιὰ νὰ εὐγνωμονοῦμε μέρα καὶ νύκτα τὸν Θεό; Ἐμεῖς πὺ δεχόμεστε καθημερινὰ τὶς εὐεργεσίες Του τὸν εὐχαριστοῦμε; Ἀναγνωρίζουμε τὸ ὅτι καὶ πὺ ζοῦμε εἶναι ἔργο τῆς πρόνοιας καὶ τῆς ἀγάπης Του;

Ἔχουμε χρέος νὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ ἀπὸ τὸν ὅποιο «πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ

καταβαΐνον». Τὸ καθήκον αὐτὸ ὑπογραμμίζει καὶ ὁ ἀπόστολος τῶν ἔθνῶν Παῦλος γράφοντας: «Εὐχαριστοῦντες πάντοτε καὶ ὑπὲρ πάντων τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ» (Ἐφεσ. 5,20).

Ἄν θέλουμε νὰ ἀκολουθήσουμε αὐτὸ πὸ ἔκανε ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἅγιοί μας θὰ πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ ὄχι μόνο γιὰ τὶς εὐεργεσίες Του, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὰ πὸ μᾶς φαίνονται ὡς δοκιμασίες. Οἱ θλίψεις, οἱ πόνοι, οἱ ἀσθένειες εἶναι εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, ἐπισκέψεις τῆς ἀγάπης Του πὸ μᾶς παιδαγωγοῦν καὶ μᾶς ὀδηγοῦν στὴν σωτηρία. Ἄς ἀναφωνοῦμε καὶ ἐμεῖς ἐκεῖνο πὸ στὶς δύσκολες στιγμὲς τοῦ ἔλεγε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν».

Ἀγαπητοί μου,

Ἀπὸ τοὺς δέκα θεραπευθέντες λεπροὺς τῆς σημερινῆς περικοπῆς, μόνο ἓνας γύρισε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Χριστό. Αὐτὸ μᾶς δείχνει πόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη. Ἐκεῖνο πὸ μᾶς ἐμποδίζει νὰ δοῦμε τὸ καλὸ πὸ μᾶς ἔκανε ὁ ἄλλος εἶναι ὁ ἐγωισμὸς. Γιὰ νὰ ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας πρέπει νὰ ταπεινωθοῦμε.

Ἄς εἴμαστε πάντοτε ταπεινοὶ καὶ εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πατέρα μας ἀλλὰ καὶ στοὺς συνανθρώπους μας.

π. Ι.Μ.

22^α Ιανουαρίου 2012
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ Λουκᾶ
(Λουκ. ιθ΄ 1-10)

Η ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΖΑΚΧΑΙΟΥ

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀναφέρεται στὴ συνάντηση τοῦ Ζακχαίου μετὰ τὸ Χριστό. Ἡ περικοπὴ αὐτὴ ἀπαντᾷ στὴν ἀρχὴ τοῦ δεκάτου ἐνάτου κεφαλαίου τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου. Στὸ προηγούμενο, τὸ δέκατο ὄγδοο κεφάλαιο, καταγράφονται τρία ἐξίσου σημαντικὰ περιστατικά. Πρῶτον, ὁ διάλογος τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὸν πλούσιο ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται νὰ μοιράσει τὸν πλοῦτο του στοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ ἀκολουθήσει τὸ Χριστό. Στὴ συνέχεια βλέπουμε τὸ Χριστὸ νὰ προλέγει τὸ πάθος Του καὶ νὰ ξεκινᾷ τὴν πορεία Του πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ. Τρίτον, βλέπουμε τὸ Χριστὸ νὰ εἰσέρχεται στὴν Ἱεριχώ, μίᾳ πόλιν πού ἀπέχει μόλις εἴκοσι χιλιόμετρα ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου καὶ θεραπεύει ἓνα τυφλό, δίνοντάς του ἔτσι τὴ δυνατότητα νὰ δεῖ καὶ νὰ δοξάσει τὸ Θεό.

Ἀμέσως μετὰ, στὴν ἴδια πόλιν, τὴν Ἱεριχώ, λαμβάνει χώρα ἡ συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὸ Ζακχαῖο. Ὁ Ζακχαῖος εἶναι πλούσιος, ὅπως καὶ ὁ ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς, καὶ θέλει κι αὐτὸς νὰ δεῖ, ὅπως ὁ τυφλός. Ὅπως ὅμως θὰ δοῦμε στὴ συνέχεια, δὲν θέλει ἀπλῶς νὰ ἀνακτήσει τὴ φυσικὴ του ὄραση, ἀλλὰ νὰ δεῖ τὸ Χριστό, μέσα δὲ ἀπὸ τὴ θέα τοῦ Χριστοῦ θὰ ὀδηγηθεῖ, σὲ ἀντίθεση μετὰ τὸν πλούσιο ἄρχοντα, στὴν ἀπόφαση νὰ μοιράσει τὸν πλοῦτο του στοὺς συναθρώπους του καὶ νὰ βρεῖ τὴ σωτηρία.

Ὁ Ζακχαῖος ἦταν ἀρχιτελώνης. Οἱ τελῶνες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ

προπλήρωναν τούς φόρους στους Ρωμαίους κατακτητές και στη συνέχεια ανέλαμβαναν να τούς εισπράξουν οί ἴδιοι ἀπὸ τὸ λαό, ἐπιβαρύνοντας ὅμως τούς φορολογούμενους μὲ ἐπιπλέον ποσὰ ἀποσκοπῶντας στὸν δικό τους πλουτισμό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ τελῶνες θεωροῦνταν ἐξ ὀρισμοῦ ἀμαρτωλοὶ καὶ ἦταν ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὴν κοινότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ζακχαῖος, ὡστόσο, ἂν καὶ τελῶνης, εἶχε μία ἀγαθὴ ἐπιθυμία: ἤθελε νὰ δεῖ τὸν Ἰησοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν κοντός, τὸ πλῆθος ποὺ περιέβαλε τὸ Χριστὸ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὸν ἀντικρῦσει. Γιὰ νὰ μπορέσει λοιπὸν νὰ Τὸν δεῖ σκαρφάλωσε σ' ἓνα δέντρο.

Ἡ πράξη αὐτὴ τοῦ Ζακχαίου ἦταν πράξη ταπεινωτικῆ. Πρῶτον, διότι ἓνας πλούσιος ἀξιωματοῦχος τῆς ἐποχῆς σκαρφάλωνε σὰν μικρὸ παιδί πάνω σ' ἓνα δέντρο. Δεύτερον, διότι, ἀνεβαίνοντας στὸ δέντρο, ἐξέθετε ἀκόμη περισσότερο τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ μικροῦ του ἀναστήματος, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸν ἐξέθετε ἀκόμα πιὸ πολὺ στὰ ἀρνητικὰ καὶ ἐνδεχομένως εἰρωνικὰ σχόλια τοῦ πλῆθους. Ὁ Ζακχαῖος ὅμως ταπεινώνεται ἐκουσίως, ἐπειδὴ θέλει νὰ δεῖ τὸν Χριστό. Θέλει νὰ δεῖ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος ἐπίσης πρόκειται σὲ λίγο νὰ ταπεινωθεῖ, ἀνεβαίνοντας κι Ἐκεῖνος σ' ἓνα ξύλο, στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ. Ἡ ταπείνωση τοῦ Ζακχαίου συγκροτεῖ σημεῖο ἐπαφῆς μὲ τὸ Χριστό, ποὺ βαδίζει τὸ δρόμο πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ δρόμο δηλαδὴ τῆς ταπείνωσης καὶ τοῦ μαρτυρίου.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ὅταν ὁ Ζακχαῖος βλέπει τὸ Χριστό, ὁ Χριστὸς ἐπίσης στρέφεται καὶ βλέπει καὶ ἐκεῖνος τὸ Ζακχαῖο. Τὸν βλέπει καὶ τοῦ ζητεῖ νὰ κατεβεῖ ἀπὸ τὸ δέντρο, διότι ἐκεῖνο τὸ βράδυ πρόκειται νὰ μείνει στὸ σπίτι του. Ὁ Ζακχαῖος κατεβαίνει καὶ τὸν ὑποδέχεται μὲ χαρὰ, ἐνῶ τὸ πλῆθος, ἀνίκανο νὰ κατανοήσῃ τὸ μῆνυμα καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Χριστοῦ, γογγύζει καὶ ἐναντίον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὅπως τὸν χαρακτηρίζει, Ζακχαίου, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον

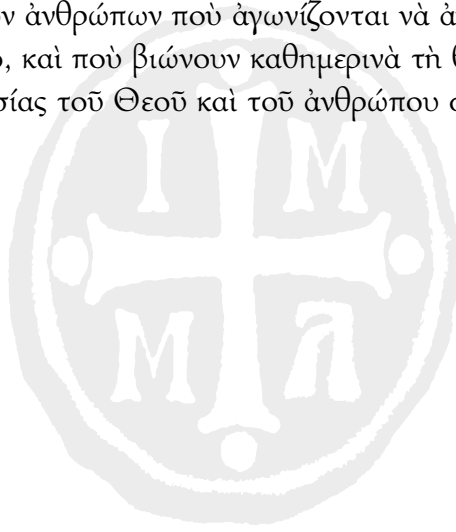
τοῦ ἴδιου του Χριστοῦ, πού ἐπέλεξε νὰ καταλύσει στὸ σπίτι του. Ἀντίθετα ὁ Ζακχαῖος, ἀλλοιωμένος ἀπὸ τὴν ἀπρόσμενη ἀποδοχὴ καὶ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, δηλώνει ὅτι θὰ δώσει τὴ μισή του περιουσία στοὺς φτωχοὺς καὶ ὅτι, ἐὰν ἀδίκησε κάποιον, θὰ τοῦ ἐπιστρέφει τὰ τετραπλάσια. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν πλούσιο ἄρχοντα πού ἀρνήθηκε νὰ μοιράσει τὸν πλοῦτο του, ὁ Ζακχαῖος ἐκουσίως καὶ αὐτοβούλως ἀποφασίζει νὰ τὸ κάνει. Ἐχοντας ταπεινωθεῖ καὶ διαπιστώσει πόσο πολὺ ἀποδέχεται καὶ ἀγαπᾷ τὸν ἄνθρωπο ὁ Χριστός, ἐμφανίζεται πρόθυμος νὰ ἀνταποκριθεῖ ἔμπρακτα στὴν ἀγάπη Του, υἱοθετῶντας μία ἀντίστοιχη στάση ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Μετὰ τὴ γνωστοποίηση τῆς ἀπόφασης τοῦ Ζακχαίου νὰ διανείμει τὴν περιουσία του, ὁ Χριστὸς ὁμολογεῖ ὅτι ἡ σωτηρία ἦρθε σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Διότι καὶ ὁ Ζακχαῖος εἶναι παιδὶ τοῦ Ἀβραάμ. Εἶναι, καὶ ἐκεῖνος, τὸ χαμένο πρόβατο πού ἦλθε νὰ ζητήσει καὶ νὰ σώσει ὁ καλὸς ποιμένας. Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦρθε νὰ ζητήσει τὴ σωτηρία τοῦ Ζακχαίου ἥδη πρὶν ὁ ἴδιος ὁ Ζακχαῖος ζητήσει νὰ δεῖ ποιὸς εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ σωτηρία αὐτὴ περιλαμβάνει τὴν ἀποκατάσταση τῆς σχέσης τοῦ Ζακχαίου τόσο μὲ τὸν ἴδιο τὸ Θεό, ὅσο καὶ μὲ τὴν κοινότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸν εἶχε ἀποκλείσει ἡ προγενέστερη ἁμαρτωλὴ ζωὴ του.

Ἡ παραπάνω περικοπὴ μᾶς φανερώνει, μεταξὺ ἄλλων, τὰ στάδια μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα συχνὰ διέρχεται ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεό. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ ἄδικος. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἐπιζητεῖ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Πολλὲς φορὲς ἡ σωτηρία αὐτή, ἡ συνάντηση δηλαδὴ μὲ τὸ Χριστό, παρεμποδίζεται ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους, ἀκόμα καὶ ἀπὸ πλήθη πού περιστοιχίζουν τὸ Χριστό, χωρὶς στὴν πραγματικότητα νὰ κατανοοῦν καὶ νὰ ἐνστερνίζονται τὸ μήνυμα καὶ τὴν ἀποστολή Του. Γιὰ νὰ συναντήσει κανεὶς τὸ Χριστό θὰ πρέπει πρῶτα νὰ τὸ θέλει καὶ νὰ τὸ

προσπαθήσει. Στή συνέχεια θὰ πρέπει νὰ ταπεινωθεῖ, ὥστε νὰ ὁμοιάσει ἐσωτερικὰ πρὸς ἐκεῖνον πού ταπεινώθηκε πάνω στὸ σταυρὸ γιὰ τὴ σωτηρία μας. Μὲ τὴν ταπείνωση ἀνοίγει ὁ δρόμος τῆς συνάντησης μὲ τὸν Χριστό. Ἡ συνάντηση ὅμως αὐτὴ δὲν ἐξαντλεῖται σὲ ἐσωτερικὰ βιώματα καὶ εὐσεβεῖς σκέψεις. Ἐὰν εἶναι γνήσια, μετουσιώνεται σὲ συγκεκριμένες πράξεις. Ὁδηγεῖ στὴν ἔμπρακτὴ ἀλλαγὴ τῆς στάσης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς συνανθρώπους του. Καὶ καταλήγει ὄχι στὴν τυπικὴ, ἀλλὰ στὴν οὐσιαστικὴ καὶ πλήρη ἔνταξή του στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν Ἐκκλησία, στὴν κοινότητα δηλαδὴ τῶν ἀνθρώπων πού ἀγωνίζονται νὰ ἀγαπήσουν τὸ Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο, καὶ πού βιώνουν καθημερινὰ τὴ θυσία ἀλλὰ καὶ τὴ χαρὰ τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου στὴ ζωὴ τους.

π. Δ. Μ.

29^η Ἰανουαρίου 2012
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ Ματθαίου
(Ματθ. ιε΄ 21-28)

ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ διήγηση, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, περιγράφει τὴν ἀποκαλυπτικὴ συνάντηση τοῦ Κυρίου μὲ μιὰ ἄγνωστη Χαναναία γυναῖκα. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὴν περικοπὴ αὐτὴ ἀναφέρεται σ' ἓνα ἔργο τοῦ Ἰησοῦ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης, θέλοντας νὰ τονίσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ τῆς γῆς βρίσκονται στὸ σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος, πὺν περιγράφει καὶ αὐτὸς τὸ ἐπεισόδιο, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν «Ἑλληνὶς Συροφινίκισσα τῷ γένει». Διπλαδὴ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ γηγενῆ εἰδωλολάτρισσα, ἡ ὁποία εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ἔσπευσε νὰ Τὸν συναντήσει ἐκμεταλλευόμενῃ τῆ ἐπίσκεψί Του στὰ μέρη της.

Δοκίμαζε μεγάλη συμφορὰ καὶ ὁ πόνος συνέτριβε τὴν καρδιά της, γιὰτὴ ἡ θυγατέρα της ἦταν σὲ πολὺ ἄσχημῃ κατάστασι ὑποφέροντας ἀπὸ τὴς δαιμονικὴς δυνάμεις. Θὰ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ συγχρόνως πολὺ ὠφέλιμο νὰ παρακολουθήσουμε τὸν διάλογο τοῦ Κυρίου μὲ τὴν Χαναναία καὶ νὰ περιγράψουμε, κατὰ δύναμιν, τὰ στάδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα πέρασε ἡ προσωπικὴ σχέση της μαζὶ Του, ὥσπου νὰ φθάσει νὰ λάβει τὸ ποθοῦμενο, δηλ. τὴν θεραπεία τοῦ παιδιοῦ της.

Ἀρχικὰ παρατηροῦμε ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς χρησιμοποιεῖ τὸ ρῆμα «ἐξέρχομαι» τόσο γιὰ τὸν Ἰησοῦ ὅσο καὶ γιὰ τὴν δύστυχη γυναῖκα. Βλέπουμε διπλαδὴ πὺς γιὰ νὰ συναντηθοῦν ὁ Θεὸς καὶ ὁ

ἄνθρωπος σὲ μιὰ κοινωνία προσωπική εἶναι ἀπαραίτητη ἢ «ἔξοδος» καὶ τῶν δύο. Ποιὰ εἶναι ὅμως ἢ «ἔξοδος» τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὰ τοῦ ἀνθρώπου; Ἡ «ἔξοδος» τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπινου γένους δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐνανθρώπησίν Του. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους μᾶς διαβεβαίωσε «ὅτι ἐγὼ παρά τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον. ἐξῆλθον παρά τοῦ πατρὸς καὶ ἐλίλυθα εἰς τὸν κόσμον» (Ἰω ιστ' 27-28). Καὶ ἡ ἔξοδος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν τελεία ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ του, τὴν ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης στὶς δικές του ἀσθενεῖς δυνάμεις καὶ ἰκανότητες καὶ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἐγκατάλειψή του στὴν ἀγαθὴ καὶ φιλόνηρη πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

Στὴν συνέχεια τῆς περικοπῆς ἀκούγεται ἡ θερμὴ ἰκεσία της. Κραυγάζει στὸν Κύριο λέγοντας: «Ἐλέησόν με Κύριε, Υἱὲ Δαβίδ, ἢ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.» Πρόκειται γιὰ ὁμολογία πὸ μόνον τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μποροῦσε νὰ ἀποκαλύψει στὴν καρδιά της. Ὁμολογεῖ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ ἀποκαλῶντας Τον Κύριο, ὁμολογεῖ τὴν μεσσιανικότητά Του ὀνομάζοντάς Τον Υἱὸ Δαβίδ, τὴν στιγμὴ πὸ οἱ συμπατριῶτες Του Ἰουδαῖοι Τοῦ ἀρνοῦνται τὴν ἰδιότητα αὐτὴ καὶ τέλος ζητεῖ τὸ ἔλεός Του γιὰ τὴν ἴδια καὶ ὄχι ἄμεσα γιὰ τὴν κόρη της.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ σκληρὴ δοκιμασία της. Τὸ πρῶτο σκαλοπάτι πὸ καλεῖται νὰ ἀνεβῆ εἶναι αὐτὸ τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ. «Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον». Μερικὲς φορὲς μοιάζει ὁ οὐρανὸς νὰ εἶναι κλειστός. Μερικὲς φορὲς ὁ ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνὸς Θεὸς μοιάζει νὰ μὴν ἀκούει, σὰν νὰ μὴν Τὸν ἀγγίζουσιν τὰ προβλήματα μας, σὰν νὰ μὴν βλέπει ὅτι πονάει ἢ ψυχὴ, ὅτι ὑποφέρει, ὅτι ἔχει μεγάλη ἀνάγκη.

Ἀκολουθεῖ ἕνα δεῦτερο στάδιο. Μετὰ τὴν παρέμβαση τῶν μαθητῶν καὶ τὴν παράκλησίν τους νὰ τὴν ἀπολύσει, ὁ Κύριος λύει τὴν σιωπή Του καὶ λέει κάτι ἀλλὰ κατὰ τρόπο πὸ ἀποκλείει ὅποιαδήποτε βοήθεια πρὸς αὐτὴν τὴν ταλαίπωρη γυναῖκα «Ὁὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ». Ἐγὼ

δὲν ἦλθα στὸν κόσμον παρὰ μόνο γιὰ τοὺς Ἑβραίους καὶ αὐτὴ εἶναι ξένη καὶ ἀλλόθρησκη. Ἐδῶ πλέον καλεῖται ἡ Χαναanaία νὰ ἀνέβει ἕνα ἀκόμα σκαλοπάτι πρὸ δύσκολο ἀπὸ τὸ πρῶτο, αὐτὸ τῆς ἀπορρίψεως. Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς βαθιὰ μέσα του τὴν στιγμὴ ποὺ προσεύχεται καὶ προσπαθεῖ καὶ παρακαλεῖ σὰν νὰ ἀπορρίπτεται, σὰν νὰ μὴν εἶναι ἀπὸ τοὺς εὐνοημένους, σὰν νὰ μὴν εἶναι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀγαπᾷ ὁ Θεός, ὅτι εἶναι ἕνας κάποιος ἄλλος, καὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι γι' αὐτὸν εἶναι γιὰ τοὺς ἄλλους.

Μεγάλος πειρασμὸς καὶ μεγάλη δυσκολία. Τί κάνει ὁμως ἡ Χαναanaία;

Ἐπιμένει στὴν προσωπικὴ κοινωνία της μὲ τὸν Χριστό. Διπλαδὴ ἐνῶ μέχρι τώρα πῆγαινε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, τώρα ἔρχεται μπροστά Του, πέφτει στὰ πόδια Του καὶ τοῦ λέγει: «Κύριε, βοήθει μοι».

Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου ποὺ φαίνεται καθοριστικὴ γιὰ τὴν σωτηρία καὶ τὴν ὑπερύψωση τῆς Χαναanaίας, τὴν ἀνεβάζει στὸ τρίτο σκαλοπάτι τῆς δοκιμασίας της. Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ ἐξέρχεται ἕνας λόγος σκληρὸς καὶ προσβλητικὸς, ἀταίριαστος μὲ τὴν γνωστὴ ἦπια καὶ φιλάνθρωπη φρασεολογία Του: «Οὐκ ἔστιν καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις». Ὁ Κύριος κάνει μιὰ φοβερὴ διάκριση. Μιλεῖ γιὰ «τέκνα» καὶ γιὰ «κυνάρια». «Τέκνα» εἶναι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ «κυνάρια» ὁ κόσμος τῶν Ἑθνικῶν. Ἄρτος, οἱ δωρεὲς τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ θὰ περίμενε κανεὶς νὰ σηκωθεῖ καὶ νὰ φύγει κατασκανδαλισμένη μὲ πολλὴ ἀντίδραση καὶ παράπονο, ὅπως συνήθως ἐνεργοῦμε οἱ ἄνθρωποι. Ἡ Χαναanaία οὔτε θίγεται οὔτε ἀποθαρρύνεται, ἀλλὰ ἀντιστρέφει τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπαντᾷ μὲ τρόπο ποὺ φανερώνει τὸ ἐπίπεδο τῆς πνευματικῆς πορείας καὶ ζωῆς της.

«Ναί, Κύριε, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν». Καὶ μόλις ὁ Κύρι-

ος ἄκουσε αὐτὸν τὸν λόγον ἀνεφώνησε μὲ θαυμασμό: «᾿Ω γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! Γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις». Καὶ ἡ δαιμονισμένη θυγατέρα τῆς Χαναanaίας θεραπεύθηκε ἀμέσως.

Καθὼς ἐδῶ σταματᾶ ἡ διήγηση τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἐμεῖς μένουμε κατάπληκτοι μὲ τὴν ἀπόλυτη καὶ ἰσχυρὴ πίστι τῆς Ἑλληνίδας γυναίκα ἀπὸ τὴν Χαναάν, πού ξέρει καὶ ἔχει τὴν δύναμη νὰ ταπεινώνεται, νὰ παρακαλεῖ κραυγάζουσα πρὸς τὸν Θεό, νὰ ἐπιμένει καὶ νὰ ὑπομένει, μέχρις ὅτου λάβει τὸ ζητούμενο.

Παρουσιάζεται μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ ταπεινὰ χωρὶς θράσος καὶ ἀπαιτητικότητα, χωρὶς ἐγωϊστικὸ θέλημα γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τοῦ ἀνθρωπίνου αἰτήματός της. Αἰσθανόταν ἀσήμαντη μπροστὰ στὴν ἀγιότητα τοῦ Κυρίου, ἄξια ἀπόρριψης καὶ περιφρόνησης μὰ μὲ ἀκλόνητη τὴν πίστι ὅτι ὁ λόγος Του, ὅποιος καὶ νὰ ἦταν, ἦταν γι' αὐτὴν λόγος ζωοποιός. Ἔτσι γίνεται ἄξια νὰ τελεσθεῖ τὸ θαῦμα στὴ ζωὴ τὴν δικιά της καὶ τῆς πάσχουσας θυγατέρας της.

Ἄν θηέλουμε καὶ ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, στὰ σοβαρὰ νὰ βροῦμε τὸν Θεὸ καὶ νὰ ἔχουμε μιὰ λυτρωτικὴ συνάντηση μαζί Του, νὰ εἴμαστε ἀποφασισμένοι ὅτι ἡ ψυχὴ μας λίγο–πολὺ θὰ περάσει τὰ στάδια αὐτὰ «τῆς σιωπῆς», «τῆς περιφρονήσεως», καὶ «τῆς προσβολῆς» ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.

Στὴν δύσκολη αὐτὴ ὥρα θὰ χρειασθεῖ νὰ ὀπλισθοῦμε μὲ τὰ πνευματικὰ ἐφόδια τῆς Χαναanaίας γυναίκα, τὴν ἀληθινὴ πίστι καὶ τὴν βαθειὰ ταπεινώση. Ἔτσι θὰ ἐπιτύχουμε νὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο, νὰ ἔχουμε αἴσθησι τῆς χάριτος καὶ παρουσίας Του στὴ ζωὴ μας καὶ ἡ καρδιά μας θὰ ἀρχίσει νὰ γίνεται τόπος τῆς ἐμφανείας τοῦ Θεοῦ.

π. Μ.Μ.